

Autor: Hrvoje Antonio Belamarić
12. 12. 2015

Od 4. do 6. prosinca imao sam čast predstavljati osobe s invalidnošću i HRT, kao novinar suradnik, u Beogradu na međunarodnoj konferenciji *Inkluzija osoba s invalidnošću – Unapređenje izvješćivanja u medijima*.

Bilo je zanimljivo i poučno. Pokazalo se da su mediji u regiji podjednaki kada se radi o osobama s invalidnošću. Nema velike razlike između HRT-a, RTS-a i ostalih medija. Ipak, HRT, a osobito emisije *Hrvatska uživo* i *Normalan život* više od drugih prate civilno društvo i probleme osoba s invalidnošću.

Meni je bila iskrena čast što mi je HRT napokon dao priliku predstavljati Kuću i pokazati se ravnopravnim novinarom, bez obzira na moju invalidnost.

Konferencija se bavila primjerima izvještavanja o problemima osoba s invalidnošću. Više je, nažalost, bilo primjera kako ne bi trebalo izvještavati, pa su mi zatrebale i maramice da od muke ne poplavim dvoranu. Osobe s invalidnošću medijima najviše zamjeraju što ne prikazuju objektivnu sliku već se često služe patetikom ili čak potcjenjivanjem osoba s invalidnošću. Jedan od lošijih primjera je slučaj moje kolegice Gordane, koja je godinu dana za B92 radila kao volonter. Kad sam čuo za njezin slučaj dobio sam još dvije-tri sijede i još koju boru. Primjer moje slijepe kolegice, zorno pokazuje da osobe s invalidnošću još uvijek nisu prihvatljive čak ni medijima.

Pokazalo se, također, da medijski senzacionalizam ne zaobilazi ni teme koje se tiču osoba s invalidnošću. Zapravo, to je najčešći način na koji im mediji daju prostor pri čemu ih iskorištavaju kako bi podigli svoju čitanost, gledanost, tiražu, dok njihovi problemi ostaju manje važni. Mediji ne utječu na bit problema već se bave pojedinačnim slučajevima kada im koriste. To je, morate se složiti, dosta frustrirajuće. Istodobno, i politika propušta utjecati na javne medije kada se radi o osobama s invalidnošću.

U Beogradu smo raspravljali i o primjeru na koji je ukazala kolegica s BBC-a. Britanci su, naime, napravili spot *Psi i osobe s invalidnošću* ne bi li više senzibilizirali javnost prema nama. To se pokazalo vrlo riskantnim. Moj je stav da osobe s invalidnošću ne treba vezati uz bilo koji pojam, pa tako ni uz životinje. Osobe s invalidnošću prije svega su osobe, a njihovu invalidnost treba gledati tek nakon njih samih.

Beograd kao grad nije prilagođen osobama s invalidnošću. Nogostupi su ogromni pa se osobe u kolicima moraju voziti po cesti uz automobile, autobuse i kamione gradske čistoće. Žalosno je da većinom žive od 200-tinjak eura na mjesec što nije dovoljno ni za osnovne životne troškove. Ipak, veseli da se trude što više biti javno prisutni i vidljivi, a to je prvi korak. U Srbiji jako malo osoba s invalidnošću radi ili studira. To,

nažalost, dokazuje koliko im društvo vjeruje i u njih ulaže. Za razliku od ostatka zemlje, Vojvodina je pozitivan primjer integracije osoba s invalidnošću u sustav. Znam barem tri osobe s invalidnošću iz Vojvodine koje su završila fakultet i dvije koje su počele raditi. Oni primjerom pokazuju da osobe s invalidnošću ne moraju biti socijalni problem. Primjer su kako društvo može napraviti iskorak, dati im šansu da ravnopravno rade. Nema tu puno filozofiranja.

Mene su, pak, u Beogradu dočekali kao zvijezdu, uz sve počasti, jer jako cijene HRT. Iskreno, sama konferencija je u nekim trenucima bila i dosadna. Ali to je razumljivo. Nisu svi pozvani govornici navikli prezentirati, biti sažeti i pritom zanimljivi i jasni.

Moram reći i da osobama s invalidnošću koje rade u medijima često nije lako. Naime, ostale osobe s invalidnošću uglavnom ne razumiju da mi ne možemo utjecati na politiku i stav medija u kojima radimo. S druge strane, treba biti iskren i reći da osobe s invalidnošću često ne razumiju medije i s njima komuniciraju pogrešno ne razumijevajući njihovu logiku. Ukratko, pred nama je još jako puno zajedničkog rada na komunikaciji i međusobnom razumijevanju. Zaključak je skupa i da u cijeloj regiji nedostaju posebne emisije koje se bave osobama s invalidnošću, koje bi ukazale na njihove probleme i potrebe te primjere kršenja ljudskih prava. Jer ovdje se radi o kršenju ljudskih prava. Naime, osobe s invalidnošću mogu, žele i znaju raditi bez obzira koji problem imali.

Skup je još jednom ukazao i na činjenicu da ste izvan velikih gradova uglavnom izolirani. Skup nije pratila nijedna televizija i nijedan radio. Društvo nam je i time poslalo jasnu poruku.

I na kraju moram zahvaliti organizatorima što su dali sve od sebe da kongres prođe jako dobro, da vidimo gdje griješimo i što trebamo popraviti. Očito je i da će trebati još puno kongresa da bi mediji primijetili osobe s invalidnošću. Pa čak i javni servisi.

Moram zahvaliti i mojoj asistentici **Marijani Drakul** koja je bila

na usluzi kad je god zatrebalo. Čestitke organizatoru za odličan kongres.

Vaš bloger ovaj vikend nikud ne putuje, ali vas lijepo pozdravlja do sljedećeg puta.

Hrvoje Antonio Belamarić